

Sydney – New York – yirmi dört saat

Siz yazımı okurken, Sydney'den New York'a giden uçakta olacağım. Beş yıldır görmediğim oğlum ve gelinimle hasret gidereceğim. 2009 yılında İstanbul'dan on beş günlüğüne gitmişim. Kennedy Havaalanı'ndan oğlumun evine giderken, taksi şoförü iki kez sormuştu, "Bu yol çok para yazacak, daha kısa bir yol biliyor musunuz?" Aksanlı İngilizce'siyle ben göçmenim diyordu. On beş gün boyunca böylesi güzel insanlara rastlamışım. Artık Amerikalı karşıtı değil Amerika karşıtı biriyim. Enfes bir halkı var. Çıkarıcı siyasetçiler, yaşamımızı, dünyamızı karartıyor. Kirli siyasetçiye kırmızı kart göstermek şart.

Metro ağ gibi örmüş New York'u. Fakat çok bakımsızdı. İstasyonların çoğu yer altında. Buralardaki 'take-away' dükkanlarının yemek kokusu metroya sinmişti. Güçlü bir havalandırma olmadığı için ağır yemek kokularıyla yolculuk etmişim. Yanık yağ dışında, tanımadığım kokular. Bir de sidik ve dışkı kokusu. Baş edilemeyen dev farelerden kaynaklanıyormuş. Ünlü Manhattan'ın yollarıysa metrodan farksızdı.

Alt yapıyı iyileştirecek para bulunamıyormuş. İnsaf! Kendi yarattığı savaşa para akıtan Amerika, ülkesinin sorunlarına, parasızlıktan çaresiz kalıyormuş!

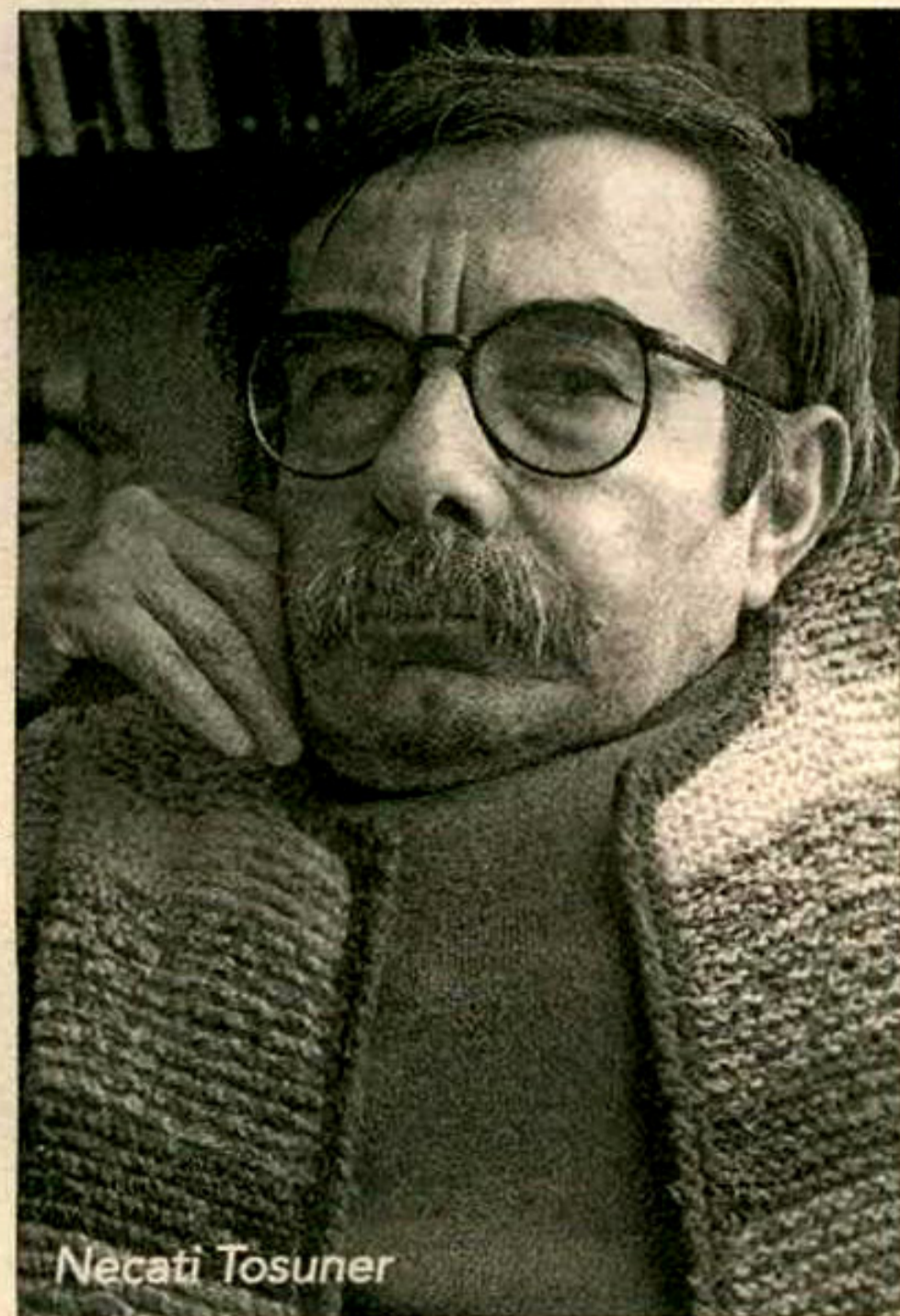
Beş yıl sonra aynı sorunlarla karşılaşmam umarım. Karşılaştım da, oğlum, gelinimle hasret giderecek olmam bunlara katlanmama değer. Bir de, çoğu göçmen olan, güzelim Amerikan halkını daha iyi tanıyacağıma seviniyorum.

Ama daha şimdiden, yirmi dört saatlik yol nasıl biter diye, büyütüp duruyorum içimde.

Hislerime kirpi soktun Necati Tosuner

Evde bulamayınca, "paketiniz var" diye not bırakmış postacı. Ertesi gün postaneden aldığım paketten Necati Tosuner'in, "Korkağın Türküsü" adlı romanı çıktı. Kapak fotoğrafı: Güvercin ordusunun içinde dört beş yaşlarında bir kız, "vay başıma gelenler" gibisinden şaşkın.

Otobüsüm elli dakika sonra gelecek diye sevindim. Daldım romana. Daha ilk sayfada, ka-



Necati Tosuner

paktaki çocuğa "sen bir de gel bana sor" dedim içimden. Demirden leblebi tümceler, Allah'tan postmodern değil de, demir olarak kalmıyor, çözebiliyorum. Şiir okuyorum sanki, şairin yaşam karşısında içini dökmesi. Daha önce söylenmiş gibi değil içini dökmesi, söylenmemiş gibi, domatesi-hıyarı bahçeden toplamışım gibi, tazelik kokuyor.

Bazı romanları okurken uykum gelir, göz kapaklarımı zor aralarım. Tosuner'in söyledikleri sanki boks yapıyor algılamamla. Yumruğu yememek için tetikteyim. Hislerimde dönenen sözcükler kirpileşiyor. Demirden kirpi mi, oklu kirpi mi anlamaya çalışıyorum. Tâ Bostancı'dan hislerime kirpi soktun Tosuner!

29. sayfada otobüs geldi. Okuduğum bölümle boğuşa boğuşa eve varınca, bahçe koltuğuna attım kendimi. Aynı sayfayı birkaç kez okuduğum halde, gitmedi. Bugünlük yeter dedi bocalayan duygularım. Bu öyle; sabah, öğle, akşam, bir tane alınacak haplardan değil! 29 sayfayı özümse bakalım!

Bedeni evde, ruhu Taksim Gezi Direnişi'nde, yürek vuruşları oradaki gençlerin yürek vuruşlarıyla birlikte atıyor. "Yoldan bakınca görülen yıkıntı, binlerce kemirgenin dişlediği... tırnakladığı... usanıp da terk ettiği o eski güzelim varlık, artık bir Yazıkolmuşluk Anıtı olarak orada duruyordu." (s. 32)

Yasakçı iktidarın karşısında dişlerini sıkarak yaşama katlananların yanında. O da, "Korkağın Türküsü"nde dişlerini sıkıyor:

"Evet, bir kez daha söylüyorum...

Bunların gittiğini görmeye ömrüm yetse iyi olur.

Yok, göremezsem...

Korkağın türküsü,-korkulu."

Çerçevele bir ilanla bitiyor roman:

"Mezarciya söyleyin.

Biraz çukur kazsın
sırtımın geleceği yeri.

Başka da bir beklentim
yoktur kimseden."

Bu romanın adı "Korkağın Türküsü" değil, "Diren Korkağın Türküsü" olmalıydı. Kamburundan operim Necati Tosuner.

Mevzumuz derin - tadımlık

İzlediğim bir yazardır Ahmet Büke. Polisiye kitap tadında okuduğum romanını salık veririm. Aşağıdaki parçaya veya romanın bütünü üstüne yapacağınız yorumu bekliyorum. Lütfen çok kısa olsun, diğer okuyuculara da yer kalsın: "Sonra deden geldi.

"O benden de çok yıkıldı. 12 Eylül'de hapis yatmış, yanında arkadaşları işkenceden ölmüştü.

'Benim oğlum, nasıl olur da, bu işlerin içinde olur?' diyordu.

"Suya düşmüş gazete kağıdı gibi dağılmıştı hayatımız.

"Ben elimdekileri Hıdır'ın babasına, gazetelere, avukatlara yollamak istiyordum. Ama babam bunun hepimiz için- ölüm fermanını imzalamak anlamına geldiğini söyledi.

"Sonunda anlaşmaya karar verdik.

"Ben bütün o kanlı şeyleri babama geri verdim. O da hayatımızdan çıktı. Deden de bana katıldı. Hayatımızı sıfırladık. Öğretmenlikten istifa ettim. Fakülteden bir arkadaşımın yanına geldim ben. Arkadan deden tayinini buraya istedi. Sonra belediyeden iş ayarladık bana. İşçi olarak girdim. Sen olanların farkında olamayacak kadar küçüktün zaten..."

"Bana da yalan içinde yaşamak kalmıştı, öyle mi?

"Babam, on sekiz yaşına girdiğinde sana ulaşacağını söylemişti. Bunu yapmaz diye düşünüyordum. Yapmasaydı bunları bilmek zorunda kalmazdın."

"Peki, anne bunları bilmeseydim, hayatımın benim dışımda tasarlanıp kurulduğu ve bunun bana rağmen yapıldığı gerçeğini değiştirir miydi?

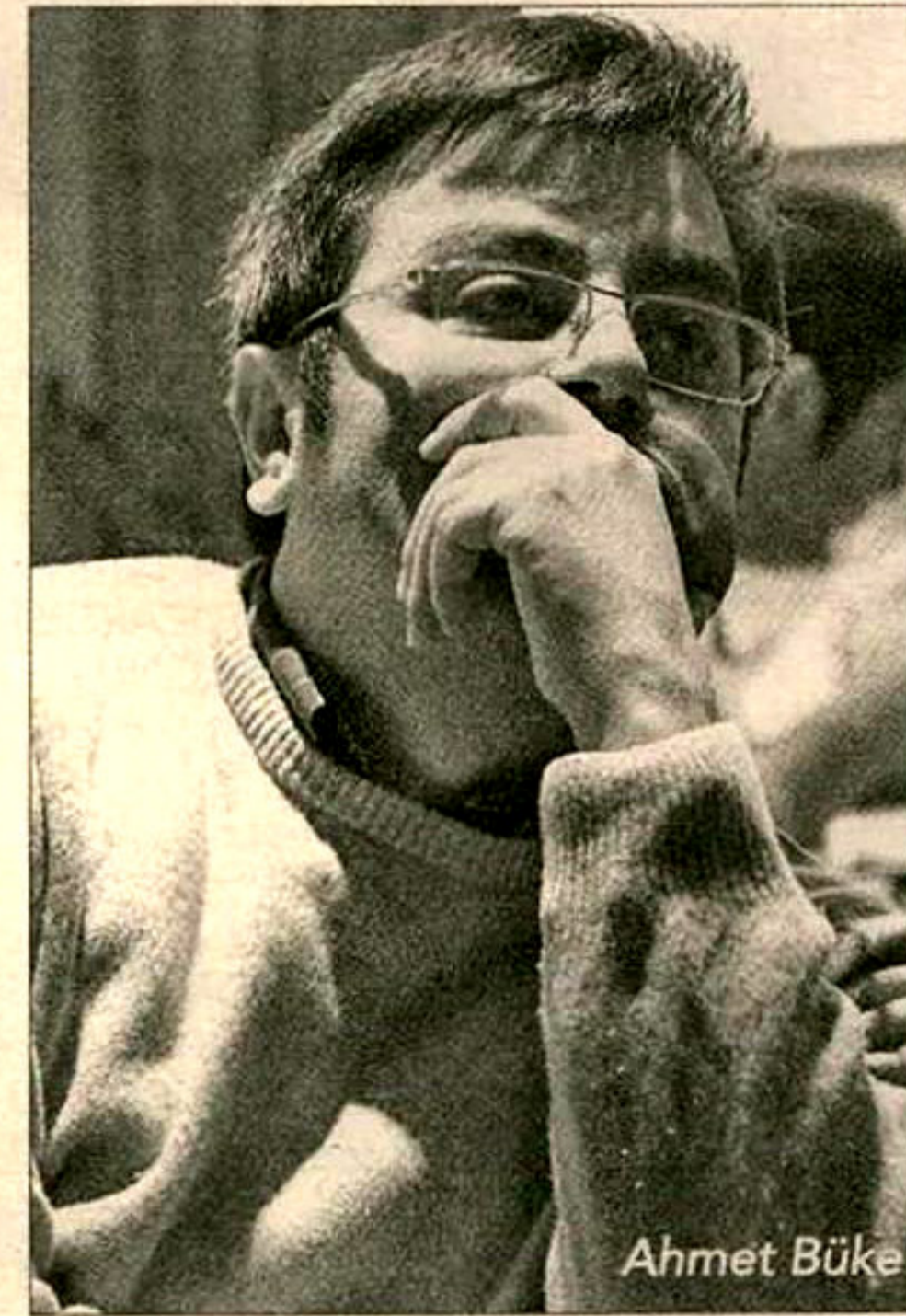
"Bedo, senin için yaptık bunu. Senin iyiliğin için."

"Anne, bunu nereden bilebilirsiniz? Benim seçmediğim hayatın, benim için daha iyi olduğunu nereden bilebiliriz?"

Midem ağzıma gelmek üzereydi. Yanımda, etrafımda, benimle olan herkese, her şeye ölesiye nefret duyuyordum. Annem yıllar sonra ksrşma geçmiş ve makineliye bağlamış gibi, takir takir her şeyi anlatıyordu. Ben de üçüncü sayfa gazete haberi dinler gibi ağzım açık kalmıştım."



Mevzumuz Derin
Ahmet Büke, On8 Kitap, 164 s.



Ahmet Büke

Bazı romanları okurken uykum gelir, göz kapaklarımı zor aralarım. Tosuner'in söyledikleri sanki boks yapıyor algılamamla. Yumruğu yememek için tetikteyim. Hislerimde dönenen sözcükler kirpileşiyor. Demirden kirpi mi, oklu kirpi mi anlamaya çalışıyorum